

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 59/2012
05.09.2012. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Невенке Важић, Анђелке Станковић, Веска Крстајића и Љубице Кнежевић-Томашев, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног И.М., због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 201. став 4. у вези члана 195. став 3. у вези става 1. Кривичног закона Републике Србије, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз. бр. 426/12 од 06.07.2012. године, подигнутом против правноснажних пресуда Основног суда у Вршцу К. број 571/10 од 08.11.2010. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 83/11 од 28.03.2012. године, у седници већа одржаној у смислу члана 422. став 3. ЗКП-а, дана 05.09.2012. године, донео је

П Р Е С У Д У

ДЕЛИМИЧНО СЕ УВАЖАВА захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз број 426/12 од 06.07.2012. године, као основан, па се ПРЕИНАЧУЈЕ у погледу одлуке о кривичној санкцији пресуда Апелационог суда у Новом Саду Кж1 83/11 од 28.03.2012. године којом је преиначена пресуда Основног суда у Вршцу К. 571/10 од 08.11.2010. године, тако што Врховни касациони суд окривљеног И.М. за кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 201. став 4. у вези члана 195. став 3. у вези става 1. Кривичног закона Републике Србије осуђује на казну затвора у трајању од две године, док се захтев за заштиту законитости у односу на повреду кривичног закона из члана 369. тачка 4. ЗКП ОДБИЈА као неоснован.

О б р а з л о ж е њ е

Основни суд у Вршцу је пресудом К 571/10 од 08.11.2010. године окривљеног И.М. огласио кривим због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 201. став 4. у вези члана 195. став 3. у вези става 1. Кривичног закона Републике Србије и осудио га на казну затвора у трајању од три године. На основу члана 86. КЗ окривљеном је изречена мера безбедности забрана управљања моторним возилом „Б“ категорије у трајању од једне године рачунајући од дана правноснажности пресуде те је одређено да се време проведено у затвору не урачунава у време трајања ове мере.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 83/11 од 28.03.2012. године, делимично је уважена као основана жалба браниоца окривљеног, само у делу одлуке о кривичној санкцији, па је преиначена првостепена пресуда тако што је другостепени суд окривљеног због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 201. став 4. у вези члана 195. став 3. у вези става 1. КЗ, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, осудио на казну затвора у трајању од две године и на основу члана 68. КЗ СРЈ окривљеном изрекао и меру безбедности забрана управљања моторним возилом „Б“ категорије у трајању од једне године, рачунајући од правноснажности првостепене пресуде, у коју се не урачунава време проведено у затвору, док је у преосталом делу наведена жалба одбијена као неоснована, а првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против ових пресуда Републички јавни тужилац је подигао захтев за заштиту законитости због повреде кривичног закона из члана 369. тачка 4. ЗКП-а и битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 9. ЗКП са предлогом да Врховни касациони суд преиначи правноснажну пресуду Апелационог суда у Новом Саду Кж1 83/11, изостављањем мере безбедности из описа кривичне санкције која је изречена окривљеном.

Врховни касациони суд је одржао седницу већа у смислу члана 422. став 3. ЗКП-а, у одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца, на којој седници је размотрио списе предмета са наведеним правноснажним пресудама, па је, по оцени навода у захтеву за заштиту законитости, нашао:

Захтев је делимично основан.

Основано се у захтеву за заштиту законитости указује да је правноснажним пресудама Основног суда у Вршцу К. 571/10 од 08.11.2010. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 83/11 од 28.03.2012. године, на штету окривљеног И.М., учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 9. у вези члана 382. ЗКП-а.

Наиме из списка предмета произлази да је пресудом Општинског суда у Вршцу К 69/2000 од 19.10.2000. године окривљени И.М. оглашен кривим да је извршио кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 201. став 4. у вези члана 195. став 3. у вези става 1. Кривичног закона Републике Србије и осуђен на казну затвора у трајању од три године.

Решењем Окружног суда у Панчеву Кж 21/2001 од 19.03.2001. године, уважене су као основане жалбе браниоца окривљеног и Општинског јавног тужиоца у Вршцу те је првостепена пресуда укинута и предмет је враћен првостепеном суду на поновно одлучивање.

Пресудом Општинског суда у Вршцу К. 147/01 од 27.03.2008. године окривљени И.М. оглашен је кривим због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 201. став 4. у вези члана 195. став 3. у вези става 1. Кривичног закона Републике Србије и осуђен на казну затвора у трајању од три године.

Окружни суд у Панчеву је решењем Кж. број 522/08 од 01.10.2008. године уважењем жалбе браниоца окривљеног и по службеној дужности укинуо првостепену пресуду и предмет вратио првостепеном суду на поновно суђење, пред потпуно измењеним већем.

Пресудом Општинског суда у Вршцу К. број 370/08 од 18.05.2009. године окривљени И.М. оглашен је кривим због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 201. став 4. у вези члана 195. став 3. и става 1. Кривичног закона Републике Србије и осуђен на казну затвора у трајању од три године која пресуда је уважењем жалбе браниоца окривљеног укинута решењем Окружног суда у Панчеву Кж 899/09 од 16.12.2009. године те је предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење.

У поновљеном поступку Основни суд у Вршцу је пресудом К. 571/10 од 08.11.2010. године окривљеног огласио кривим због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 201. став 4. у вези члана 195. став 3. и става 1. КЗ РС и осудио га на казну затвора у трајању од три године и изрекао му напред наведену меру безбедности забране управљања моторним возилом „Б“ категорије.

Ова пресуда је делимичним уважењем жалбе браниоца окривљеног преиначена пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 број 83/11 од 28.03.2012. године, у погледу одлуке о кривичној санкцији тако што је другостепени суд окривљеног за предметно кривично дело осудио на казну затвора у трајању од две године и на основу члана 68. КЗ СРЈ му изрекао меру безбедности забране управљања моторним возилом „Б“ категорије у трајању од једне године.

Врховни касациони суд налази да су Основни суд у Вршцу пресудом К 571/10 од 08.11.2010. године и Апелациони суд у Новом Саду пресудом Кж1 83/11 од 28.03.2012. године повредили начело забране преиначења на горе, прописано чланом 382. ЗКП, на тај начин што су у поновљеном поступку након укидања раније првостепене пресуде по жалби браниоца окривљеног истог осудили на казну

затвора и изrekli му меру безбедности забрана управљања моторним возилом „Б“ категорије, иако му ова мера није била изречена првостепеном пресудом укинута по жалби браниоца окривљеног.

Стога, пресудама Основног суда у Вршцу К. 571/10 од 08.11.2010. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 83/11 од 28.03.2012. године у каснијем току поступка, окривљеном није могла бити изречена и ова кривична санкција поред осуде на казну затвора.

Имајући у виду изложено, Врховни касациони суд је уважавајући као основане наводе захтева за заштиту законитости у овом делу, утврдио да је пресудама Основног суда у Вршцу К. 571/10 од 08.11.2010. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1. 83/11 од 28.03.2012. године, на штету окривљеног И.М. учињена повреда закона из члана 368. став 1. тачка 9. у вези члана 382. ЗКП, коју је отклонио на тај начин што је преиначио другостепену пресуду тако што је окривљеног И.М. због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 201. став 4. у вези члана 195. став 3. у вези става 1. КЗ РС осудио на казну затвора у трајању од две године, налазећи да овако одмерена казна одговара олакшавајућим и отежавајућим околностима утврђеним у редовном поступку и да ће се оваквом казном постићи сврха кажњавања из члана 33. КЗ СРЈ.

Врховни касациони суд је имао у виду наводе захтева да су првостепени и другостепени суд на штету окривљеног повредили кривични закон из члана 369. тачка 4. ЗКП тиме што су изрицањем наведене мере безбедности прекорачили овлашћење које суд има по закону.

Међутим, Врховни касациони суд налази да су нижестепени судови имали законско овлашћење да окривљеном за наведено кривично дело изрекну меру безбедности забрана управљања моторним возилом у наведеном трајању, па изрицањем ове мере, насупрот наводима захтева за заштиту законитости, није прекорачено овлашћење које суд има по закону, већ овај суд налази, како је напред изнето да су првостепени и другостепени суд на наведени начин повредили забрану преинчења на горе из члана 382. ЗКП и на тај начин учинили битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 9. ЗКП.

Из изнетих разлога Врховни касациони суд је поступајући на основу члана 30. став 1. Закона о уређењу судова, на основу члана 425. став 1. ЗКП-а, уважио захтев као делимично основан и преиначио правноснажну пресуду Апелационог суда у Новом Саду, док је на основу члана 424. ЗКП у осталом делу одбио захтев за заштиту законитости као неоснован и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник,

Председник већа-судија,

Весна Веселиновић ,с.р.

Бата Цветковић,с.р.